

————— Tamás Tímea

A PÁTROHAI NAGYHATÁRON

– A VAKOND BETÉTDALA –

kókadtt versek
kókadtt fűzfapoétái vagyunk
a feltámadás nem a mi asztalunk
mondhatnánk okosan
hivatalnoki nyelven
miközben igazítunk a versen s a vermen
ahová beástuk magunk

kókadtt versek
kókadtt fűzfapoétái vagyunk
miközben hisszük
haladunk [valamerre]
pedig mindig csak önmagunk vagyunk
akár a rossz színész
kiben nem lakik Hamlet Belzebúb Mefisztó
aki azt hiszi minden szó és
minden szó elég szó

pedig hajh én a vakond
mondhatom
ezen a ködös szemetes álnok
kis napon
hogy nem haladunk
nincs előre és hátra
a felszín és a mély is ugyanaz
nincs különbség
ugyanolyan a föld Új-Delhi India
és Pátroha alatt

tegnap sütött a nap
kint a pátrohai nagyhatáron
hol letörték már a kukoricát
s boldog mezei egerek
hordták a maradék javát
s mondták a föld még egészen meleg

kopott bundánkat sütötte a nap
a lelkünk jobbik fele álom
így éreztük s jó volt
a pátrohai
sárgába hulló nagyhatáron

TÖREDÉKEK

A VAKONDEVILÁGBÓL

félek –

nem az egyedüllétől
[egy vakond nem fél a magánytól]
attól félek hogy egy napon
nem találok vissza Indiából
hogy mégis engedek ez új időnek
(mi néha nagyon réGINEK látszik)
és arra megyek amerre ő megy
s velem is bolondórát játszik

pedig én lassítani szeretnék
fülelni s hallgatni a csendet
hallani amint a hangyák
takarítják télire a vermet
hol majd a királynő tanyázik
s hol majd szeretik őt nagyon

s az alvó magvak szuszogását
fülelni álmatag hajnalon

félek hogy nem találok vissza
a hármásúti állomásra
hol a bundámat bélelt fészek
ismerős illata várja

édesbús

miért remélem
hogy látlak
s ha vége a hallgatásnak
az utca sarkán
szembejössz velem

miért nem látom
élet a fénynek
csak a mélyét
a soha be nem
költözhető
miért nem keresek
új szeretőt